

1

Čtyři z pěti kroků při vyvolávání filmu se musí odehrát v naprosté tmě. A úplně nejdůležitější v temné komoře je načasování. Rozdíl mezi přeexponováním a podexponováním může někdy být záležitostí milisekund.

Camille Adamsová milovala preciznost téhle práce. Milovala vědomí, že pokud zvolí správnou rovnováhu mezi chemikáliemi a načasováním, je úspěšný výsledek zcela v jejích rukou.

V místnosti nesmělo být žádné světlo, ani ono speciální červené či oranžové určené pro fotokomory. Latinské *camera obscura* znamená „temná komora“, a když byla Camille mladá a fotografickým procesem již tehdy naprosto fascinovaná, snažila se ze všech sil, aby se ve svém umu stále zdokonalovala. Její první temná komora byla místnůstka, která byla cítit parfémem frangipani její matky a rybářskými holínkami obalenými solí z Chesapeackské zátoky, které patřily jejímu nevlastnímu otci. Všechny otvory zakrývala izolepou a těsnicí páskou, aby dovnitř nemohlo proniknout sebemenší světlo. I tenounká škvíra ve dveřích mohla způsobit zamlžení negativů.

Nyní, když fotografování na film nahradilo digitální zobrazení, soustředil se její zájem na porůznu nalezené staré filmy. Měla ráda vzrušení z otevírání dveří do minulosti a z pocitu, že je první, kdo do ní nahlédne. Často si při práci se starou cívkou fotofilmu nebo filmovým pásem představovala, jak kdosi neznámý bere do ruky fotoaparát a pokouší se zachytit jeden prchavý okamžik či zajímavou pózu. Pro Camillu byla temná komora jediným místem, kde viděla všechno zřetelně a jasně a kde se cítila být pánem své práce.

Dnes měla na programu záchranu kotouče pětatřicetimilimetrového filmu, který našel klient, s nímž se ještě nesetkala, jakýsi profesor historie jménem Malcolm Finnemore. Film přinesl kurýr z Annapolisu a byla k němu přiložená instrukce s požadavkem, aby byl co nejrychleji zpracován. Jejím úkolem bylo vyvolat film, mikrografickým skenerem digitalizovat negativy, pořídit z negativů pozitivy a e-mailem poslat výsledek. Kurýr se měl vrátit ve tři hodiny, aby vyzvedl originály negativů a kontaktní kopie.

Termíny pro Camillu nikdy nebyly problém. Stres jí nevadil. Nutil ji jasně přemýšlet a pracovat efektivně a soustředěně. Ve skutečnosti pro ni takhle fungovala většina věcí v životě.

Všechny chemikálie už čekaly připravené – přesně kalibrované, pečlivě odměřené v kádinkách rozmístěných tak, aby na ně snadno dosáhla. Nepotřebovala světlo k tomu, aby věděla, jak jsou seřazené téměř jako nástroje na chirurgickém podnosu – vývojka, přerušovač, ustalovač, prací lázeň – a měla s nimi zacházet s citlivostí chirurga. Když byl film vyvolaný, usušený a vytvrzený, mohla si konečně prohlédnout výsledek. Tuto část své práce milovala: díky jedinečnému působení světla měla příležitost otevírat časové schránky a stávat se objevitelkou ztracených a znovu nalezených pokladů.

Byli lidé, a byl mezi nimi i její zemřelý manžel Jace, kteří její práci považovali za pouhé řemeslo či koníčka. Camille však věděla své. Jediný pohled na kterýkoliv snímek Anselma Adamse – mimochodem, nebyl to Jaceův příbuzný – stačil jako důkaz, že v temné komoře může vznikat umění. Za každou Adamsovou hotovou fotografií bylo možno tušit desítky pokusů, než byl její autor spokojen s výsledkem.

Camille nikdy předem nevěděla, co starý film odhalí – mohlo se třeba stát, že byl znehodnocen působením času nebo živlů. Profesor možná náhodou narazil na filmovou kazetu, na kterou se zapomnělo a která byla zastrčená někde v archivech

Smithsonova institutu nebo v některém z depozitářů knihovny v Annapolisu.

Záleželo jí na tom, aby dokázala film zachránit, protože se mohlo jednat o důležitý materiál. Role filmu, kterou opatrně navíjela na cívku, mohla představovat významný nález. Mohly na ní být portréty lidí, které ještě nikdo nespatriil, snímky krajiny, jež se zatím k nepoznání změnila, nebo vzácný záběr prchavého okamžiku v čase, který se již nikdy nevrátí.

Na druhou stranu mohl představovat něco naprosto prozaického – rodinný piknik, běžný pouliční výjev, neobratné snímky neidentifikovatelných lidí. Nebo možná obsahoval obrázky dávno zemřelého milovaného člověka, jehož vdova si ještě jednou naposled přála vidět jeho obličej. Camille si dosud pamatovala bolestný údiv, když po Jaceově smrti viděla jeho fotografie. Jeho poslední snímky však zůstaly černé, stále ještě zavřené v jejím fotoaparátu. Klasická Leica byla její oblíbený aparát, ale od Jaceovy smrti se jí nedotkla.

Lépe jí vyhovovalo pracovat s filmem úplně cizích lidí. Teprve minulý týden se v jednom úložném boxu našel vzácný soubor nitrocelulázových negativů ve velmi špatném stavu. Obrázky byly vinou lidské nedbalosti a působením času slepené k sobě. Věnovala jim nekonečné hodiny pečlivé práce, než jednotlivá okénka od sebe oddělila, odstranila plíseň a konsolidovala vrstvy obrázků, aby odhalila něco, co objektiv kamery viděl o století dřív – výsledkem byly jediné známé fotografie nyní již vyhybnulého druhu tučňáků.

Jindy zase exponovala negativy z portrétního sezení Bess Trumanové, která byla ze všech prvních dam dvacátého století nejméně ochotná se dát fotografovat. Zatím nejsledovanější Camillin projekt byl záznam vraždy na objednávku, díky němuž byl posmrtně zproštěn viny muž, jenž byl odsouzen k popravě oběšením za zločin, který nespáchal. V celostátním tisku vyšly komentáře oceňující její zásluhu na vyřešení dlou-

holeté záhady, Camille však měla smíšené pocity, protože věděla, že byl oběšen nevinný člověk, zatímco vrah se dožil vysokého stáří.

Nyní, když zapínala digitální časovač, aby spustila magickou alchymii temné komory, téměř se neodvažovala dýchat.

V tom okamžiku ji vyrušil zvuk telefonu, který měla postavený hned za dveřmi. Telefon nemohla mít v temné komoře kvůli světlu, které se při zazvonění rozsvítilo na jeho displeji, a měla proto nastavenou maximální hlasitost, aby slyšela zprávu z hlasové schránky. Od té doby, co jejímu otci diagnostikovali rakovinu, se jí při každém zazvonění telefonu zrychlil pulz.

Nechala telefon několikrát zazvonit a v duchu si spílala za to, že panikaří. Tátova nemoc byla na ústupu, byť jí lékaři neřekli, jak dlouho může taková remise vydržet.

„Tady je Della McCloskyová z Henlovenského zdravotního střediska a volám Camillu Adamsovou. Vaši dceru k nám přivezli na urgentní příjem –“

Julie. Camille rozrazila dveře temné komory a popadla telefon. Cívka filmu s rachotem spadla na zem. Lomcoval jí strach. „Tady je Camille. Proč je Julie na pohotovosti?“

„Madam, vaši dceru na urgentní příjem právě přivezla sanitka ze záchranářského kurzu v surfařském klubu v Bethany Bay.“

Zachvátila ji ledová hrůza, která jí nedovolovala se nadechnout. „Cože? Je zraněná? Co se stalo?“

„Je už při vědomí, sedí a mluví s námi. Přijel s ní instruktor Swanson. Julii strhl zpětný proud a nadechla se vody. Doktor ji právě prohlíží.“

„Hned k vám jedu.“ Camille se vrhla k zadním dveřím, sebrala z věšáku klíče a hnala se po schodech verandy k autu. Žádné přemýšlení. Žádné plánování. Pouze akce. Když dostanete zprávu, že vaše dítě je v nemocnici na urgentním příjmu, není

čas na přemýšlení. Zbývá pouze ten nejniternější strach, jaký si člověk dokáže představit, takový, který jí sevřel hrud' jako železná obruč.

Skočila do auta, nastartovala a řítila se příjezdovou cestou, až od pneumatik obloukem odlétaly úlomky ústříčných škeblí. Na konci své ulice prosvištěla kolem majáku, který se již stovku let tyčil nad zálivem coby strážce skalnatých mělčin.

Měla zapnuté autorádio, na němž Crash Daniels, majitel surfařského bistra Surf Shack, každou celou hodinu vysílal zprávy pro surfaře. „Lidi, už k nám dorazila první ochutnávka léta. Celý poloostrov Delmarva si užívá teplot kolem třiceti stupňů. Pobřeží vypadá fantasticky. Nevěřili byste, jak je v Bethany Bay nádherně...“

Camille vypnula rádio. Strach o dceru ji nutil k plnému soustředění. Surfařský záchranářský kurz? Co tam Julie ksakru dělá? Vždyť do kurzu, což je pro devátou třídu volitelný předmět, se Julie vůbec neměla zapisovat? Camille jí to navzdory jejímu žadonění zakázala. Je to příliš nebezpečné. Příbojové vlny na straně poloostrova otevřené k Atlantiku mohou být smrtelné. Necítila však žádnou satisfakci z toho, že měla pravdu. Julii strhl zpětný proud, říkala sestra. Hrůzou cítila srdce až v krku a bylo jí na zvracení.

„Klid,“ řekla si. „Zhluboka dýchat. Ta žena v telefonu říkala, že Julie je při vědomí.“

Jace byl také při vědomí jen několik okamžiků předtím, než ho před pěti lety, když byli na krátké romantické dovolené, navždy ztratila. Neubránila se, musela na to myslet. To byl důvod, proč odmítla podepsat souhlas na Juliině přihlášce do surfařského záchranářského kurzu. Druhou takovou ztrátu by nepřežila.

Byla doba, kdy Camille vedla šťastný život v radostné nevědomosti o tom, jak znenadání a bez varování může udeřit tragédie. Po celé své idylické dětství v Bethany Bay byla bezstarost-

ná a divoká jako ti ptáci, kteří kroužili nad vodní enklávou na okraji Atlantiku. Excelovala v tvrdém, fyzicky náročném kurzu surfařského záchranářství, který byl doporučován všem středoškolákům. V komunitě ze tří stran obklopené vodou byly záchranářské dovednosti nezbytností. Kvůli popularitě pláže, na niž se valily obrovské nezlomené mořské vlny, se místní mládež učila záchranářskému umění na speciálních surfech s pádly. Na střední škole v Bethany Bay to byla dlouholetá tradice. Náročný kurz vypisovalo oddělení tělesné výchovy každý rok v květnu, přestože voda byla v té době dosud chladná kvůli zimním mořským proudům.

Ve čtrnácti letech Camille nic netušila o nebezpečnostech světa. Ve své skupině surfařských záchranářů se dostala na první místo a nakonec třikrát za sebou vyhrála jejich každoroční soutěž. Ještě si pamatovala, jak jí vítězství dodávalo radostný pocit sebedůvěry. Pamatovala si, jak prožívala svůj triumf v zápolení s vlnami, jak se s kamarády smála, omámená vrcholným uspokojením z pokoření živlů. Pokaždé se s koncem kurzu na pláži pořádal táborák s opékáním maršmelounů. Záchranářští trenéři tuto tradici vytrvale udržovali, aby se děti mohly podělit o své zážitky. Camille by si to přála i pro Julii, ale její dcera byla jiná, než byla v jejím věku ona.

Až do doby před pěti lety byla Camille adrenalinový fanatik – surfování, kiteboarding, zlézání skal – cokoliv, co s sebou přinášelo vzrušení z nebezpečí. Jace byl pro ni dokonalým partnerem, stejně dychtivým po dobrodružství jako ona.

Ty dny dávno minuly. Tragédie Camillu úplně změnila – stala se opatrnou tam, kde dřív bývala neohrožená, byla bázlivá tam, kde si dřív troufala na cokoliv, a rozvážná tam, kde bývala nespoutaná. Vnímala svět jako nebezpečné místo plné hazardu pro každého, kdo je natolik pošetilý, že se odváží riskovat. Vše, co milovala, považovala za příliš křehké a bála se, že je ztratí stejně náhle, jako ztratila Jace.